

по шумтене. То отшльници тѣ си искарвахъ узаконено-
то число поклоны отъ утрѣнно то правило.

IV.

Искушенія.

Откъснаты отъ родня тѣ си срѣдж, закованы въ
условія та на подвижническый животъ, калугеры тѣ, о-
собенно млады тѣ, дълго време ся борять съ различни
искушенія. На св. Горѣ има толкози много искушенія,
щото и сама дума та „*искушеніе*“ е станала, между ка-
лугеры тѣ, като поговорка, и състави една отъ особен-
ности тѣ на св. Горско то нарѣчіе. Най испърво менѣ
ми бѣше чеголь да чувамъ тѣзи дума въ такыва раз-
говоры, дѣто та си никѣкъ нѣма мѣсто то, нѣ послѣ
навикнѣлъ и даже самъ си я вмѣквахъ по нѣкога въ
думы тѣ си.

Сидять, н. пр. калугеры тѣ на морско то приста-
нище и глѣдять въ водѣ тѣ.

—Я поглѣдни, О. Сергые, каква рыба, искушеніе!

—Ахъ, искушеніе, колко е надошла! Да може да ся
удови, искушеніе!

—Какъ ще я улловишь? Скача много, искушеніе....

Или ся чува разговоръ въ келіѣхъ тѣ:

—Кѣкво ще ядемъ с'утрѣ отче?

—Бобъ, искушеніе!

—Ехъ, да ся не види! Баремъ да ся иди някадѣ, и-
скушеніе? и др.

Тука то ся знае, дума та *искушеніе* ся казва безъ
никакъвъ смислъ—само по привычка, нѣ тѣзи привыч-
ка показва, до кѣква степенъ по нѣкога калугеры тѣ
бывають внимателни къмъ себѣ си, и какъ тѣ ся си-
дятъ въ сичкода открывають де ионскы искушенія. То ся
разбира. Едвамъ що ся постриже калугеръ тѣ на св.
Горѣ (а той ся постригва, какъ то видѣхме по горѣ,
въ по много то случая, безсѣзнаголно), той вече искрен-